

Rodaan Al Galidi

**Az autista
és a postagalamb**

Fordította: Balogh Tamás

Rodaan Al Galidi

Az autista és a postagalamb

TYPOTEX

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Az Európai Bizottság támogatást nyújtott ennek a projektnek a költségeihez.
Ez a kiadvány a szerző nézeteit tükrözi, és az Európai Bizottság nem tehető
felelőssé az abban foglaltak bármilyen felhasználásáért.

De autist en de postduif

Copyright © 2009 Rodaan Al Galidi

Originally published with De Bezige Bij, Amsterdam

Hungarian translation © Balogh Tamás, 2020

Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2020

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

TYPOTEX VILÁGIRODALOM

ISSN 2064-2989

ISBN 978 963 493 089 1

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!

Újabb kiadványainkról, akcióinkról a www.typotex.hu

és a [facebook.com/typotexkiado](https://www.facebook.com/typotexkiado) oldalakon értesülhet.

Typotex Kiadó

Alapította Votisky Zsuzsa, 1989

A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Németh Kinga

Főszerkesztő: Horváth Balázs

A kötetet gondozta: Jutai Péter

Borítóterv: Nagy László

Nyomta és kötötte: Generál Nyomda Kft., Szeged

Felelős vezető: Hunya Ágnes

*Ezt a könyvet Tarifának ajánlom,
ahol írtam, az óceán és a tenger között*

Az adománybolt

1

A mélyen fekvő, kis országokban sok a homály, és még több a titok. Hollandia első és talán legnagyobb titka a neve. Nederland, három szótag: nee, der, land. Balról jobbra olvasva a nevét, nincs benne semmi meredek. De ha jobbról balra olvasod, olyan ország lesz, amelyben hiába keresed az igen szót: Land der Nee – a nemet mondó ország.

Ugyanolyan rejtély, hogy a hollandok a nagy, puha ágyakat szeretik, szeretkezni azonban a kanapén szoktak, mivel az kevesebb megerőltetésbe kerül. Majd minden holland regéket tudna mesélni a kanapé örömeiről, és kizárt, hogy ne szeretkezett volna legalább egyszer alkalmi partnerével a kanapén. Ilyenkor nincs idő széptevésre. Lenn látnak neki, mivel az ajtótól a fenti ágyig túl hosszú az út. Az ágy másra való: beállítani a vekkert, leoltani az éjjeli lámpát, horkolni vagy álmatlanul agyalni a sötétben. A Káma-szútra nem minden pozitúrája vitelezhető ki a kanapén, a hollandok azonban beérik a kanapé kurtította örömeikkel. Az utóbbi években, egyre növekvő kihasználtságával párhuzamosan, a kanapé szexuális hírneve is megkopott; inkább csak a távirányítót tapizzák rajta, és a csipszeszacskókat prütykölik.

Hollandiát számos rejtély övezi, történetünk szempontjából azonban köztük a legfontosabb, hogy a hollandok biciklizés közben hozzák meg a legfontosabb döntéseiket. Így volt ez Geert anyjával, Janine-nal is, amikor tizenhét évesen felfedezte, hogy terhes.

Amikor Janine ötvennégy éves volt, úgy érezte, most már aztán tényleg ideje, hogy fia, a harminchét éves Geert elköltözzön hazulról. Kicsit részeg volt, és csuklott.

– Ideje már, hogy keress... egy helyet... magadnak! – mondta.

Geert ránézett az egyenlegére, és látta, hogy az elmúlt évek során a stuttgarti hangszerbolt annyit fizetett neki az általa készített hegedűkért, ami elég kell hogy legyen egy házra. Felvette a kabátját, és elbiciklizett egy ingatlanoshoz.

– Egy házat szeretnék venni – mondta.

Az ingatlanos gyanakodva méregette a cingár férfit, nem tetszett neki a mélyen ülő szempár, a színehagyott esőkabát és a csillogó bőrcipő. Amikor rákérdezett, hogy mégis mennyi pénz áll a rendelkezésére, Geert átnyújtotta neki az összeázott számlakivonatot.

– Erre gondol? – kérdezte olyan hangon, mintha akkor látott volna először számlakivonatot.

Az ingatlanos kezébe vette a gyűrött papírost. Geert a padlót bámulta. Az ingatlanos azt hitte, hogy zavarban van, és arra gondolt, ez nem az az eset, amikor fel kellene ajánlania, hogy üljenek le és igranak meg valamit, noha rendesen mindig ezzel kezdte, ha új ügyfél jelentkezett. Kisimogatta a papírt, és kötelességtudó pillantást vetett a számlakivonatra. A következő pillanatban felpattant, és melegen megrázta Geert kezét.

– Nem venné le a kabátját? – kérdezte udvariasan. – Kávét vagy teát kérne inkább?

Geert a feketéjét izogatva lapozgatott a lefűző mappában, és amikor az utolsó csepp is elfogyott, rábökött arra a lapra, ahol éppen tartott.

– Ezt szeretném itt – mondta olyan hangsúllyal, mintha csak cipőt vagy zoknit vásárolna.

– Melyikre gondol? – kérdezte az ingatlanos.

– Nem lényeges – felelte Geert. – Ebből a kettőből valamelyiket.

Megvakarta a nyakát és végigtúrt a haján.

Az ingatlanos fel nem tudta fogni, hogy egy Geert-félének hogyan lehet ennyi pénz a számláján.

– Rendben, akkor legyen ez – mondta. Sajnálta, hogy a vételár ott virított a lap tetején. Simán kérhetett volna érte 35 000 euróval többet.

– Mikor szeretné megtekinteni a házat?

– Nem lényeges. Itt már láttam, milyen. Esetleg alá is írhatnánk a szerződést.

Már egy és negyed óra múlva otthon volt. Csusromvizesen lépett be a lakásba.

– Gyorsan megjártad – mondta az anyja, aki még mindig csuklott. – Sikerült?

– Igen – felelte Geert, azzal átnyújtotta neki a megázott dossziét, címlapján az ódon hangulatú hátsó frontról, a kertre nyíló magas ablakról és a hullámlemez tetős, téglalapítású fészerről készült fotóval.

2

Mielőtt megvette volna a házat, Geert az adományboltból nyíló lakrészben élt az anyjával, Janine-nal. Az anyja üzletvezető-pénztáros volt a boltban. Mire fél nyolckor megjöttek az alkalmazottak, ő már az utca felől kinyitotta a bejáratot. Geert viszont egy olyan ajtón járt be a boltba, ami egy könyvespolc mögött rejtőzött, és mindig csak azután, hogy az alkalmazottak már elmentek.

– Velem is történt egyszer egy kis baleset – mondta mindig Janine, ha balesetekre terelődött a szó. Ilyenkor rámutatott Geertre, akivel tizenhét évesen lett terhes.

1971. február 9-én történt. Janine azt hitte, hogy ez a nap is csak olyan lesz, mint a többi. Sejtelve sem volt róla, hogy ez a nap örökre megváltoztatja az életét, és minden tervének búcsút mondhat. Már csak harmincnégy nap, és tizennyolc éves lesz. Úgy érezte, korszakhatárhoz érkezett. Nem azért, mivel tizennyolc évesen már elköltözhet otthonról, hanem mert megbeszélték a szüleivel, hogy megcsinálhatja a jogosítványát, azzal a feltétellel, hogy megígéri: nem cigizik. Aznap egy városzéli tanya elhagyatott fészereben fűezett három meleg barátjával. Tüzet raktak a fészerek deszkáiból, hogy felmelegedjenek a hideg és nyirkos februári időben. Janine egyszerre megérezte, hogy valami történik a testében.

– Mindjárt lepetézem! Érzem – mondta. Lágyan megérintette a köldöke alatt a hasát, ahogyan akkor szokták a nők, amikor még nem tudják róluk, hogy terhesek.

- Megvesztél? Nem vagy te béka – mondta az egyik barát.
- Lehet, hogy egy kislány lesz a petéből – ábrándozott Janine, miközben a kifújt füstöt követte a tekintetével.
- Tudod, ugye, hogy a hímvarsejt dönti el, hogy fiú lesz vagy lány? – kérdezte komolyan egy másik.
- Nem is, egy fiú lesz a petéből, akit Geertnek fognak hívni – röhincselte Janine, és mélyen letüdözte a füves cigit. Szemét rajta felejtette a pókhálótól beszótt, légypiszkos, megsárgult poszteren, ami egy fiút ábrázolt. A fiú könnyörögve ránézett, és azt mondta: „Dajkálj ki engem, kérlek!”

Janine-nal forogni kezdett a világ. Felállt, de visszahuppant, nevetve felkászálódott megint, és támoltyogva elindult a fészkerben. Kicsit keresgélt a sok limlom között, míg végre talált egy ütött-kopott csöbröt. Úgy vitte a tűzhöz, mint valami áldozati ajándékot, és megkérte a barátait, hogy abba verjék ki a fészker végében álló dobozok mögött.

- Előbb talán tisztítsd ki azt a csöbröt!
- De hát itt nincs víz!
- Odakinn esik az eső.
- Ez nem por – mondta Janine –, hanem a fészker spermája.

A fiúk felnyerítettek, és megbeszélték, hogy az lesz az apa, aki előbb megy el.

Amikor végeztek, Janine kivette a szívószálat a kólásdobozából, és azt kérte, hogy egyikük kísérje el a fészker végébe, a dobozokhoz. Kíváncsiságból mindhárman a nyomába szegődtek, Janine azonban azt akarta, hogy csak az egyikük menjen vele. Pénzfeldobással döntötte el, hogy melyikük legyen az. Felszívta a spermát a szívószálba, és megkérte a választott-

ját, hogy fújja bele, a fiú azonban úgy állt ott, mint akit megbűvöltek.

– Hé, haver, hideg van, ha nem sietünk, még elpusztulnak az ivarsejtek! – mondta Janine. Nevető szemmel nézte, hogy a fiú óvatosan megteszi, amit kért, és közben próbálta megszívni a szinte már kialudt spangliját. Ebben a pillanatban a törött ablakon keresztül az egész helyiséget fénybe borította egy vilám. Nem sokkal ezután akkorát döndült a közelben az ég, hogy beleremegett a fészter. Janine és barátai azonban már egy másik világban jártak, messze az elhagyatott fészter fölött lebegtek, túl az esőn és a felhőkön.

Két hét múlva Janine felfedezte, hogy terhes. Visszament a fészterbe, és órákig csak ült a hidegben, a megsárgult posztert bámulva, meg a hamut a tűzrakás helyén. Nem is érzékelte az idő múlását. A dobozok mögött megtalálta a csöbröt és a szívószálat. Lehajolt, és felszedte a földről a szívószálat. Megfordult, és távolabb észrevett egy régi tükröt. Odahúzta az ablakhoz, a fény felé fordította, letörölte róla a rozsdát, és belenézett. Elkerekedett szemmel meredt magára. Úgy érintette meg a haját és simított végig az arcán, mintha valami ismeretlen tárgyat tapogatna ki vakon. Felhúzta a hasán a pulóverét, és fázósan reszketve szemlélte a hasát a tükörben. A poszteren látott fiúról fantáziált, aki benne növekszik. Hirtelen valami más dologra ugrottak a gondolatai. A homlokára csapott.

– Úgy érzem, kezdek megőrülni – suttogta. Visszahúzta a hasára a pulóverét, zsebre vágta a szívószálat, és kiment. Biciklire pattant, és gyorsan hazaindult a fákkal szegélyezett úton. Nem-

sokára szemerkélni kezdett az eső, pontosan abban a pillanatban, amikor arra gondolt, hogy döntenie kell. Megtartsa a gyereket?

Huszonkét nap múlva tizennyolc éves lesz. Elmegy otthonról, beköltözik egy amszterdami vagy egy leideni diákszállásra, és új, szabad élet kezdődik. De ha megtartja, akkor nem azért költözik majd el otthonról, hogy önálló életet kezdjen, hanem hogy anya legyen. Némán töprengett magában, de az „anya” szót fennhangon is elismételte, mert a saját füleivel is hallani szeretne volna. Mókásan hangzott. Az út menti árokban kiskacsák fürödtek az esőben.

– És akkor egy füst alatt apa is leszek – mondta fennhangon. Eszébe jutottak szigorúan vallásos szülei. Nagyot sóhajtott: – És nagypapa és nagyanya is...

Egyre jobban rázendített az eső. Janine a földet bámulta, miközben tovább követte gondolatainak útját. A szél a szemébe fújta az esőt. Ha megtartom, akkor nekem kell lennem a családnak, gondolta. Leszállt a bicikliről, és megállt a kerékpárút közepén. A család szó nem csengett valami mókásan, igaz, komolyan sem. Felelősségteljes szó volt.

„Ez nem lehet igaz – mondta magában, azzal visszaült a biciklire. – Különben nem is ez a legrosszabb. Hanem az, hogy akkor a jogsinak lőttek.” Janine annak zálogát látta a jogosítványban, hogy nem kell többé buszmegállóknak és vasútállomásokon szobrozni, és esőben bicikliznie, ezért még azt is vállalta, hogy nem gyűjt rá. A spanglik nem számítanak, legalábbis ha őt kérdezik, mert az nem dohányzás, csak egy kis élvezet. Azt hiszem, hogy a terhességgel a jogosítványnak is annyi. Megállt egy benzinkút-nál, és csuromvizesen bement a boltba.

- Egy doboz cigarettát szeretnék.
- Milyet? – kérdezte az eladó.
- Eh... – Szemét végigjáratta az eladó mögötti polcon sorakozó színes dobozokon. – Mondjuk azt.
- Camelt?
- Nem, mellette.
- Ezt?

Az eladó egy fehér dobozt emelt le a polcról, ami azonban elég gagyinak tűnt.

- Nem, akkor legyen mégis Camel.

Este az ágyban azon morfondírozott, hogy is juthatott olyan hülyeség az eszébe, hogy elveteti a gyereket.

- Kár a jogsíért – suttogta, azzal leoltotta a villanyt.